

Koraka svojih znaš li broj?

Ponekad stvari su daleko od onoga što smo zamislili. Tražiti krivca za to je možda zanimljivo ali je suvisno. Kada krenemo na put on uvek iznenadi na neki način, kada zaplovimo životom svašta se krije.

U oluji koj je zahvatila moj brod nije se moglo više ni napred ni nazad, smer koji god da uzmeš je isti, more, dno, stenje, smrt. Izbor je više a kraj je isti. Kontrolu nemaš i samo si putnik u nečijoj tuđoj zamisli. Kada je svesnost prokrčila put kroz san, i bol joj pomogao da bi se telo osetilo živim, znao sam da mi se želja nije ispunila.

-Umri rekoh, čuh te večeri u talasima

-Ne

-Uzmi me viknuh,

-Ne , beše odgovor,

-Pusti me više, beše šapat,

-Ne, vrati se jednako,

-Umri, potonimo sada,smrti primi me,

-Ne, nije tvoj red večeras, dolazim ja po tebe kad bude vreme... to ti je obećanje...

-Potoni ladjo moja snova, spusti nas na dno, jer ovo nije vredno više ičega,

-Umoran sam čekanja, rekoh i napustih svest

A brod niti je dno poljubio, niti talase prelomio, ostao je na hridima nit da plovi nit da tone, zaglavljen izmedju života i smrti, i ja jednako sa njim.

Smehom očajnika koji je živ uprkos svom trudu suprotno, morem natopljen što ležah u utrobi broda snova znao sam zašto sam još uvek tu. Nije mi dato da se odmorim, mada još moram i sa kopnom da se borim, svaki korak traži previše bola, previše borbe, dovoljno krvi i suza, i to je moj put tu nema izgovora i olakšanja, što pre kreneš pre ćeš stići ma gde to bilo.

Zakoračiš i nastaviš i po danu i po noći da gaziš putem što ga sam krčiš. I ugledaš zvezdano nebo što te na put vode, i setiš se da i zvezda što na nebu sija, kada padne u utrobi zemlje nestane poput sagorele stene zauvek lišene svog neba i svog sjaja jer više nije zvezda već je postala deo zemlje ma koliko različita bila.

Snove imaš i moraćeš da ih gaziš na putu svome, ma koliko pucali poput stakla pod nogama, drži ih u sećanju jer neki snovi se moraju ostvariti inače smisla tu nema ni za treptaj oka, ni za jedan šapat mraka.

Predaja je smrt kompromis je izdaja, biti neko drugi nije rešenje to je smrtna osuda, shvatiti druge je bitno, shvatiti sebe je još bitnije, živi mada znaš da će bola biti, ali tako je jer osećaš jer umeš to i od toga bekstva nema, a smrt će doći kada vreme bude ni tren pre niti posle.

Gazi samo šta god da put čini na njemu ostani, i koračaj, a prvi korak počinješ kada ujutru iz snova izađeš.

Ako si borac bori se, ako nisi predaj se ili se mani svega toga i koračaj kako god želiš, put tvoj čeka tvoje korake.

18.03.2011.

Razbi valove svoje,

O usnule brodove moje,

Donesi vetar svezi,

U moja pluca,

Okupaj moje lice,

I rashladi moju savest,

Jer zelim ipak,

Vise nego sto smem,

Zelim da znam,

Ono sto mi taje svi.

Zelim makar mi,

Brodovi moji svi,

Morali na oci potonuti,

Skroz na dno,

I ja sa njima.

Pokri mi oci,

Svojim malim dlanovima,

I pusti nek more odnese,

Sve sto je moje,

Samo da smo ti i ja,

Budni i zivi,

Dok se valovi,

Valjaju iz tvojih,

Modrih ociju.

Čuješ li ?

Vidiš li lišće kako šušti,

Čuješ li vodu kako plavi,

Znaš li kako svet ide,

I bez nas samih,

Jednako svaki dan po redu,

Kotrlja živote ko tombola,

Sprema neke nove događaje,

Boji nebo svojim bojama,

Crta dugu i kad nam do nje nije,

I u najgorem danu zna ,

Da nebo bude najlepše,

I kad nas vrućina dotuče,

Dašak vetra da pošalje

Čuješ li kako ptice nebom plove,

Kako snovi noću život vode,

Mašta kako vraća osmeh,

Svakog jutra kad um proradi,

A dan uveliko počne.

Ljubav nekad beše

Ulica zavijena u senke i tamu,
Samo još jedna grada starog,
Peva pesmu tvojih koraka,
Tu prelepu melodiju večeri,
Bila si tako bliska, bila si tako moja,
Odlaziš da ponovo postanes daleka,
Strana i tudja, šarena u sivilu ljudi,
Svaki korak tvoj je bol u mom srcu,
I u tom polumraku znam da ideš,
Visoko dignute glave, pogleda ispred sebe,
Nećeš se okrenuti, nećeš zastati,
Samo ćeš nestati zauvek u senkama noći.

Koraka još samo par, lagano dok ulica peva,
Iza ugla gde nemam više osećaj pogleda,
Kojim me pratiš sa prozora, kojim me želiš,
Suze kreću same, bes i tuga se nadmeću,
Grebem noktima po kamenu fasade,
Nek boli, nek osetim još boli al da nije srce,
Mrak će suze sakriti, nek šminka ide vragu,
Kada ti kaže da te voli, da si njegov svet,
A zapravo voli samo telo, samo lice,
Samo fasadu koju svi imaju, al ne i dušu,
Zar je to ljubav, zar je to sreća?
Voli me, iskreno, sa vrlinama i manama,

Sa kosom nemirnom, sa osmehom i suzama,
Kada sam loše volje, kada ti u naručju plačem,
Kada se smejem našim malim ludostima,
Voli me kad se bojim drži me makar prstom,
Nema više nas, više nismo mi jedno,
Sakrij me ulico, nema više lakih koraka,
Ljubav nije to kako sam mislila

Miris mora

Miris mora,

Ga je sinoć,

Tebi doneo,

Podigao san,

Sa tvoje postelje,

I nežno,

Rukom vratio,

Bio je tu,

I ti si to znala.

Želja je tvoja,

Možda to i bila,

Ali nisi znala,

U šta verovati sada.

U mislima je sve,

Ali se ne odaje,

Drugi to videti neće.

More vraća mirise,

Ranom zorom,

Što crvena sviće,

I more se bori,

Protiv Sunca,

I razvedriće se sve,

I misli te.

Noći

Dok prolaze noći,
Što ih čekam,
U maglovitoj bazi,
Na vrhu usamljenosti.
Razmišljam o tebi,
Sećam se tvoga tela,
Milujem ti oči,
Dok posmatram zvezde,
U ovoj prohladnoj noći,
Koja miriše na tebe,
Na tvoj glatki vrat,
I čini mi se da čujem,
Pesmu tvoga koraka,
Kako mi se opet približava,
I jos jednom čekam,
Da se naše usne spoje.
Grleći ovu noć,
Napuštam sve,
I ponovo tonem,
U svoj stari duboki san,
Žaleći još jednom,
Za prošlošću,
Kuju sam izgubio.

Slazi me istino

Lomi me istino,

Pokazi mi sve lazi,

Nauci me sta sada ,

Snovi nisu a secanja jesu,

Olaksaj mi breme,

Secanja jedne ljubavi,

Daj mi mapu da vidim,

Sta je bila laz,

A sta istina,

Gde sam ja to,

Tu celu ljubav sanjao?

A znam da je nisam,

Na javi usnio kada sam,

Njene usne ljubio,

Pomozi mi da sada,

Zaspim u tmuni,

Znajuci kome sam,

Svoje srce podelio,

Molim te lazi,

Pokazi se bar ti,

Budi bar jednom iskrena,

Cije sam ja plave oci

Onda to gledao,

I u njima ljubav video?

Utopi me u secanja

Dodji noci, dodji sama,

Utopi me u secanju mom

Iskopaj sve zelje i bol

Daj mi snage da nestanem

Da snove zaboravim

Jer sve sto bilo lepo je

Sada samo bol je

I nije mesecina ta

Koja me drzi budnim

I nije noc ta koja mir nosi

Vec secanja sto um moj kosi

A bol sto srce gazi

Od lepih stvari koje

Zauvek ostace samo

U mom secanju

I glas i lik

I tren i miris

I dan i noc

Zato udavi me vise noci

Jer ne mogu vrteti film

Nek pukne vrpca

Previše je sve sada to

Zelim samo zaspati